

Sygn. akt IV U 754/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewiczka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2015r. w S.

odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 4 czerwca 2014 r. Nr (...)

w sprawie J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 754/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 czerwca 2014 r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem nie spełnił on warunku wymienionego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 16.05.2014 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (decyzja, k. 20 a.r.).

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony J. J., wskazując, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie, co uniemożliwia podjęcie jakiegokolwiek pracy. Nadto, w ocenie ubezpieczonego, decyzja odmowna organu rentowego opiera się na opinii uwzględniającej wyłącznie stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy, zaś pominięta została okoliczność leczenia w poradni neurologicznej oraz nefrologicznej (odwołanie, k. 1-2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, jednocześnie wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie, k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. J., ur. (...), w dniu 20 lutego 2014 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 2 kwietnia 2014 r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (k. 13 a.r.). Na skutek zgłoszonego przez ubezpieczonego sprzeciwu sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która po stwierdzeniu u wnioskodawcy zaburzeń depresyjno-lękowych z reakcją adaptacyjną; przebytego urazu głowy z wstrząśnieniem mózgu, urazu klatki piersiowej, kręgosłupa C bez istotnych następstw somatycznych; choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa C i L-S (aktualnie bez objawów korzeniowych), a także nadciśnienia tętniczego w przebiegu nefropatii, nie uznała J. J. za niezdolnego do pracy (k. 66-67 a.l.; orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 16.05.2014 r., k. 18 a.r.).

Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatry, neurologa i kardiologa, a także psychologa. Biegli sądowi stwierdzili u ubezpieczonego przedłużoną reakcję depresyjną adaptacyjną, uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu, uraz kręgosłupa szyjnego i klatki piersiowej (w wywiadzie), nadciśnienie tętnicze umiarkowane, okresowy zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego na podłożu zmian dyskopatycznych i początkowych zmian zwyrodnieniowych, bez upośledzenia sprawności ruchowej. Zdaniem biegłych, aktualne nasilenie objawów depresyjnych związanych z przebytą sytuacją stresową, wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego, jednak nie powoduje niezdolności do pracy. Przebyty uraz głowy i kręgosłupa szyjnego nie spowodowały trwałych następstw, zaś przedmiotowym badaniem neurologicznym nie stwierdzono ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, objawów korzeniowych i ubytkowych neurologicznych, a także objawów ogniskowego uszkodzenia mózgu. Aktualny stan kliniczny układu krążenia nie skutkuje u badanego niezdolnością do pracy zarobkowej. Jak wynika z opinii, ubezpieczony wymaga leczenia farmakologicznego i rehabilitacji w okresach zaostrzeń dolegliwości i wówczas może być okresowo niezdolny do pracy w ramach zasiłku chorobowego, jednak aktualnie nie stwierdzono niezdolności do pracy z powodu schorzenia narządu ruchu. Na podstawie powyższych ustaleń, biegli uznali ubezpieczonego J. J. za zdolnego do pracy (opinia biegłych, k. 17 a.s.). W opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się z wynikami badań tomografu komputerowego wnioskodawcy, biegli sądowi podtrzymali dotychczasową opinię sporządzoną w sprawie, uznając wnioskodawcę za zdolnego do pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami. Jak wyjaśniono, wynik badania tomografii komputerowej z dnia 16.09.2014 r. pozwala na rozpoznanie prawidłowego obrazu struktur mózgowia, bez zmian pourazowych kostnych i w obrębie struktur mózgowia. Tomografia kręgosłupa L/S wskazuje na zmiany dyskopatyczne i niewielkie zmiany zwyrodnieniowe, jednak po uwzględnieniu stanu klinicznego – bez zaostrzenia schorzenia kręgosłupa w dniu badania, prawidłowa ruchomość we wszystkich odcinkach, bez objawów korzeniowych i ubytkowych neurologicznych, bez klinicznych objawów drażnienia korzeni nerwowych, zdaniem biegłych, brak było podstaw do uznania opiniowanego za niezdolnego do pracy zarobkowej z powodu schorzenia narządu ruchu. Co więcej nadciśnienie tętnicze, wymagające dalszego systematycznego leczenia farmakologicznego i modyfikacji leczenia, a także aktualny stopień nasilenia zaburzeń depresyjnych nie powodują niezdolności do pracy (opinia uzupełniająca, k. 44 a.s.).

J. J. z zawodu jest mechanikiem kierowcą, ostatnio pracował jako kierowca ratownictwa medycznego (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. J. jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 t.j.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił

okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 ww. ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonego istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy. Pozostałe przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zostały spełnione przez wnioskodawcę, czego organ rentowy nie kwestionował.

Odnosnie warunku niezdolności do pracy Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłych lekarzy psychiatry, neurologa i kardiologa, a także psychologa, sporządzonej przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną. Nadto w opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się z wynikami badań tomografu komputerowego ubezpieczonego, biegli sądowi podtrzymali dotychczasową opinię sporządzoną w sprawie, uznając wnioskodawcę za zdolnego do pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami. Na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2015 r. ubezpieczony nie zgodził się z opinią biegłych, bowiem psychicznie nie czuje się na siłach, aby dalej pracować w swoim zawodzie, jednak nowych wniosków dowodowych nie zgłosił (k. 55 a.s.).

Należy wskazać, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Natomiast stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie jest okolicznością, dla której ustalenia, niezbędne są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy sądowych. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nim niezdolność do pracy – w przypadku sporu co do tej okoliczności - nie może być ustalana przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony postępowania. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2014 r. III AUa 1769/13, LEX nr 1509065; wyrok SA w Lublinie z dnia 31 marca 2015 r., III AUa 74/15, LEX nr 1667611).

Przy ocenie opinii wydanych w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniając ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (por. wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62). Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok SN z 27 listopada 1974 r., II CR 748/74, Lex nr 7618).

Analizując opinię biegłych kardiologa, neurologa, psychiatry i psychologa, Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez biegłych o specjalnościach odpowiadających schorzeniom ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy oraz jego badaniem. Co więcej, biegli po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją przedłożoną przez ubezpieczonego w postaci wyników badań tomografii komputerowej, w opinii uzupełniającej podtrzymali dotychczasową opinię,

uznając wnioskodawcę za zdolnego do pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami. W ocenie biegłych, aktualny stopień zaburzeń depresyjnych, stan kliniczny układu krążenia, a także schorzenia narządu ruchu niewypływające na prawidłową ruchomość kręgosłupa we wszystkich odcinkach, nie skutkują niezdolnością do pracy ubezpieczonego. Opinia jest spójna i logiczna. Biegli wnikliwie zapoznali się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, przebadali ubezpieczonego, jak również sporządzili należycie uzasadnienie swojego stanowiska. W ocenie Sądu, opinia jest przekonywująca i zasługuje na walor wiarygodności. Wobec powyższego subiektywne przekonanie wnioskodawcy o jego złym stanie zdrowia, o tym, że psychicznie nie czuje się na siłach, by dalej pracować w swoim zawodzie nie stanowią podstawy do ustalenia, że jest niezdolny do pracy, bowiem nie znajduje ono potwierdzenia w sporządzonej w sprawie opinii oraz opinii uzupełniającej. Biegli nie stwierdzili, aby stopień naruszenia sprawności organizmu przy uwzględnieniu wszystkich kryteriów powodował u ubezpieczonego niezdolność do pracy.

Wobec niestwierdzenia przez zespół biegłych niezdolności do pracy J. J., nie została spełniona przesłanka warunkująca przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.